

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zastoupen JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti žalovanému: **Státní veterinární správa České republiky**, se sídlem Slezská 7, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2008, č. j. 10 Ca 223/2006 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce ZIMBO CZECHIA s. r. o. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2008, č. j. 10 Ca 223/2006 - 79, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále také „městský soud“) ze dne 22. 4. 2008, č. j. 10 Ca 223/2006 - 79, byla zamítnuta žaloba žalobce ZIMBO CZECHIA s. r. o. proti rozhodnutí žalované Státní veterinární správy České republiky ze dne 31. 5. 2006, č. j. 68/2006, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Karlovarský kraj ze dne 23. 11. 2005, č. j. 48/05-P/1623, a současně potvrzeno toto prvostupňové správní rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za porušení ustanovení § 7 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), ve znění pozdějších předpisů. Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobce, jak sám tvrdí, nabízel k prodeji sýry, které byly v jednotlivých porcích (buď v celku nebo nakrájené na plátky) zabalené samostatně ze všech stran do potravinářské fólie, avšak mimo provozovnu výrobce a v nepřítomnosti spotřebitele. Městský soud proto dospěl k závěru, že se jednalo o prodej zboží baleného a podle ustanovení § 7 zákona o potravinách bylo povinností žalobce takto nabízené

a prodávané zboží, a to každé jednotlivě, označit údaji požadovanými citovaným ustanovením. Tuto povinnost však žalobce neplnil a dopustil se tak správního deliktu, za který mu byla právem uložena přiměřená pokuta.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítá, že městský soud posoudil věc nesprávně, když dospěl k závěru, že skutkové zjištění správního orgánu má spočívat v tom, že... „žalobce nabízel k prodeji sýry, které byly v jednotlivých porcích (buď v celku nebo nakrájené na plátky) uložené v chladicím boxe tak, že...“. Takový závěr soudu nemá oporu ve správním spise, který byl podkladem pro vydání napadených správních rozhodnutí. Příznává však, že podle jednotného konceptu provozuje přes 70 oblužných provozoven „NOVÁK MASO - UZENINY“, tedy popsaným způsobem v nich nabízí a prodává porcované sýry s tím, že jejich značení podřazuje ustanovení § 8 zákona o potravinách. Požadavek žalovaného orgánu státní správy na značení sýrů nalepením etikety na jednotlivé porce zboží považuje z hlediska poskytnutí informací spotřebiteli za čistý formalismus. Je tomu tak proto, že spotřebitel při oblužné formě prodeje jednak na balíčky uložené v uzavřené vitríně nedosáhne a i pokud by na něm byly údaje přímo vyznačeny, tak na ně nedohlédne. Správní orgán nezjistil dostatečně a přesně skutečný stav věci a neopatřil si za tímto účelem potřebné podklady pro rozhodnutí. Jediným takovýmto podkladem byl protokol o kontrolním zjištění ze dne 10. 8. 2005, avšak tento protokol není dostatečně určitý, neboť z něj není patrné, o jaké stádium uvádění zboží do oběhu se jedná, jaké sýry a jaké jejich množství bylo kontrolováno. Z protokolu rovněž nevyplývá, zda jednotlivé porce nějak označeny byly. Tyto nedostatky ohledně popsání skutkového stavu věci se pak odrazily v napadených správních rozhodnutích. Správní rozhodnutí vykazující takovéto vady jsou pak nepřezkoumatelná, a proto již navrhoval, aby byla zrušena. Provozovaný způsob nabízení a prodeje krájených sýrů, k němuž dochází v rámci sítě „NOVÁK MASO - UZENINY“, spadá pod ustanovení § 8 zákona o potravinách, týkajícího se značení nebalených potravin, a i když by byla věc posuzována podle § 7 tohoto zákona, přesto náležitosti značení splňuje. Praktikovaný způsob nabízení a prodeje sýrů (oblužný pultový prodej) nelze při absenci zákonné definice pojmu „obal“ resp. „zabalená potravina“ bez dalšího podřadit do skupiny prodeje potravin balených jen proto, že před předáním zboží zákazníkovi je opatřeno dočasnou technologickou ochranou - strečovou fólií. Jestliže tedy zákon nestanoví definici pojmu „obal“ nebo „zabalená potravina“, nemůže tento chybějící obsah právní normy vyložit správní orgán k tíži adresáta. Třeba proto považovat za nesprávný výklad provedený městským soudem ve vztahu k namítanému ustanovení § 4 odst. 8 vyhlášky č. 324/1997 Sb., neboť není zřejmé, z jakých úvah tento soud vycházel. Na podporu svého tvrzení, týkajícího se charakteru balených a nebalených potravin, odkazuje na listinný důkaz („Značení nebalených masných výrobků při prodeji konečnému spotřebiteli“) ze dne 24. 10. 2006, který Státní veterinární správa zaslala všem podřízeným složkám státní správy. Z textu dopisu vyplývá, že se na „masné výrobky v technologických obalech pohlíží jako na potraviny nebalené, jež mají být značeny dle § 8 zákona o potravinách“. Strečová fólie je technologickým obalem a na potraviny opatřené tímto obalem se ve smyslu uvedeného pokynu pohlíží jako na potraviny nebalené. Není tedy směrodatné, zda se jedná o sýr v technologickém obalu nebo o masný výrobek, neboť z hlediska způsobu značení mají při nabízení k prodeji stejný právní režim. Uvedený výklad je v rozporu s obecnými pravidly Evropských společenství pro potraviny uváděné na trh, jakož i s nařízením Komise ES č. 178/2002. Zákon o potravinách nezná kategorii potravin nabízených k prodeji konečnému spotřebiteli, které jsou balené do „hotového balení“ pro přímý prodej, a není tak slučitelný s evropským potravinovým právem. Ohledně argumentace týkající se výše pokuty

třeba namítnout, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, které uplatnil v soudním řízení, a v souvislosti s námitkou nepřesvědčivosti uložené pokuty poukázat i na skutečnost, že mu byla v minulosti uložena za stejný delikt pokuta ve výši jedné pětiny nyní uložené pokuty. Z rozhodnutí nevyplývá způsob, doba trvání, ani konkrétní následky tvrzeného protiprávního jednání, v důsledku čehož je pak nepřesvědčivé. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Státní veterinární správa České republiky, jakožto žalovaný správní orgán, se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal splnění zákonných procesních předpokladů pro projednání kasační stížnosti. Shledal, že stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, a je tak splněna i nezbytná podmínka řízení spočívající v povinném zastoupení stěžovatele osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a míří svým obsahem na kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto shledává kasační stížnost přípustnou, neboť dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že Krajská veterinární správa pro Karlovarský kraj dne 10. 8. 2005 provedla kontrolní šetření v provozovně společnosti ZIMBO CZECHIA s. r. o. na adrese Krokova 649, Karlovy Vary, jehož výsledek je zaznamenán v protokolu z téhož dne. V protokole o kontrolním šetření bylo pracovníky správního orgánu I. stupně zaznamenáno toto kontrolní zjištění: „Do oběhu jsou uváděny tvrdé sýry plátkované a porcované v zázemí prodejny, následně balené do potravinářské fólie mimo provozovnu výrobce a bez přítomnosti spotřebitele, aniž by byly označeny podle platné legislativy. Tím bylo porušeno ustanovení § 7 zákona o potravinách.“ Tento protokol byl stěžovateli zaslán dne 13. 9. 2005 s poučením, že se k jeho obsahu může vyjádřit, avšak žádné vyjádření není součástí správního spisu. Na základě učiněných zjištění vydala dne 23. 11. 2005 Krajská veterinární správa pro Karlovarský kraj rozhodnutí č. j. 48/05-P/1623, jímž stěžovateli uložila za porušení povinností stanovených § 7 zákona o potravinách pokutu ve výši 50 000 Kč. V odůvodnění správní orgán uvedl, že závažnost protiprávního jednání stěžovatele spatřuje zejména v tom, že tímto způsobem dochází k prodeji balených sýrů bez označení zákonem požadovanými údaji na každém jednotlivém balíčku. Spotřebiteli je tím ztížena možnost získat informace o konkrétním balíčku sýra, o jehož koupi uvažuje. Tyto prodejní praktiky tak poškozují spotřebitele a omezují jeho práva na získání informací o zakoupené potravine. Pokuta byla uložena ve výši 5 % možné maximální sankce, přičemž tuto výši označil správní orgán za dostačující, neboť protiprávním jednáním zatím nebyl způsoben žádný škodlivý následek spočívající v ohrožení či poškození zdraví spotřebitele. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla Státní veterinární správa České republiky rozhodnutím ze dne 31. 5. 2006, č. j. 68/2006, která současně potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že dle zjištění uvedených v protokolu o provedené kontrole došlo k porušení povinností stanovených § 7 zákona o potravinách. S názorem stěžovatele, který tvrdí, že jím užívaný způsob prodeje spadá pod režim § 8 odst. 2 zákona o potravinách, se nelze

ztotožnit. Sýry zabalené do strečové fólie, mimo provozovnu výrobce a bez přítomnosti spotřebitele, jsou jednoznačně potravinami, které musí stran značení splňovat požadavky § 7 zákona o potravinách. Fólie používaná jen k „překrývání sýrů“ je jednoznačně obalem, neboť nejenže chrání potravinu před znehodnocením, ale také znemožňuje změnu nebo záměnu obsahu bez otevření nebo změny obalu. Odvolací orgán přezkoumal napadené správní rozhodnutí i z hlediska výše uložené pokuty a jejího odůvodnění a shledal ji za zcela oprávněnou, vzhledem k popsání závažnosti a okolnostem protiprávního jednání, které byly rozhodující pro určení výše pokuty.

Zástupce stěžovatele v průběhu správního řízení popsal způsob a formu prodeje předmětného zboží následovně: Veškeré zboží je prodáváno výhradně formou obslužného prodeje. Tvrdé sýry, které následně stěžovatel na své provozovně prodává vážené, odebírá od dodavatele ve velkých několikakilových blocích. Tvrdé sýry jsou porcovány na plátky a kusy a při ukládání do chladicí vitríny jsou jednotlivé porce za účelem zachování mikrobiologických a estetických vlastností pokrývány strečovou potravinářskou fólií, která je dle názoru stěžovatele pouze transportním obalem. V provozovně jsou viditelně umístěny údaje vyžadované ustanovením § 6 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona o potravinách. Sýry jsou uloženy v chladicí vitríně na podnosech, přičemž každý jednotlivý podnos s určitým druhem sýra je označen popiskou NOVÁK MASO - UZENINY, názvem potraviny a cenou za 100 g výrobku. Zákazník si ve skleněné vitríně vystavený sýr objedná na základě jemu viditelných skutečností – označení + cena za 100 g, vysloví požadavek množství a druhu sýra, popřípadě ukáže na porci, která se mu nejvíce zamlouvá. Prodáváč pak požadovaný druh sýra v požadovaném množství naváží a poté definitivně zabalí do balíčku, který uzavře a připevní k němu vytištěný pokladní blok – stvrzenku, týkající se této konkrétní porce sýra. Konečný spotřebitel je tak při nákupu vybaven všemi potřebnými informacemi, a to v rozsahu podle § 8 odst. 2 zákona o potravinách. Uvedený skutkový stav jednatele stěžovatele osobně zrekapituloval i při jednání před městským soudem dne 22. 4. 2008, o čemž svědčí obsah protokolu o jednání před tímto soudem. Ohledně skutkového stavu tedy není mezi stranami sporu, neboť skutková zjištění správního orgánu nejsou v rozporu s tvrzením stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje ke stěžovatelově námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, že stěžovatel jak v průběhu správního řízení, tak i v průběhu soudního řízení nepopřel žádnou podkladovou skutečnost, na jejímž základě správní orgány rozhodly o uložení sankci. Naopak obsahem podání, která učinil, a zejména potom výpovědí jednatele stěžovatele před soudem, zjištěný skutkový stav potvrdil a rozšířil o další podrobnější okolnosti a skutečnosti prodeje a nabízení sýrů, což přispělo k celkové přehlednosti a zřetelnosti projednávaného případu. Městský soud proto rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel není v rozporu s obsahem spisu, ani s tvrzením stěžovatele. Z obsahu správních rozhodnutí, jakož i z protokolu o kontrolním zjištění je zřejmé, z jakého důvodu byla stěžovateli pokuta uložena, přičemž v průběhu správního řízení stěžovatel neuplatnil žádné námitky ani vyjádření k předmětnému protokolu.

Podle ustanovení § 5 písm. a) zákona o potravinách, je podnikatel, který uvádí potraviny do oběhu povinen používat jen takové obaly a obalové materiály, které chrání potravinu před znehodnocením a znemožňují změnu obsahu bez otevření či změny obalu.

Podle ustanovení § 7 zákona o potravinách je podnikatel, který nabízí k prodeji nebo prodává spotřebiteli potraviny zabalené mimo provozovnu výrobce a bez přítomnosti spotřebitele, povinen označit potravinu těmito údaji: a) obchodním jménem osoby, která potravinu zabalila; u právnické osoby uvést též její sídlo, jde-li o osobu fyzickou, její trvalý pobyt nebo místo

podnikání, b) názvem potraviny, pod nímž je uváděna do oběhu, c) údajem o množství výrobku (objemu plnění, hmotnosti), d) údaji uvedenými v § 6 odst. 1 písm. d) nebo e), f) a k) a e) třídou jakosti, stanoví-li to vyhláška.

Nejvyšší správní soud má za to, že jednotlivé porce tvrdého sýra, překryté každá zvlášť průsvitnou potravinářskou fólií, které stěžovatel formou obchodního prodeje nabízel na své provozovně k prodeji spotřebitelům, jsou ve smyslu ustanovení § 7 zákona o potravinách potravinami zabalenými mimo provozovnu výrobce. Potraviny, které je podnikatel povinen označit údaji uvedenými v citovaném ustanovení pod písm. a) až e), jsou vymezeny několika charakteristickými znaky: 1) jde o potraviny, které jsou zabalené mimo provozovnu výrobce, 2) byly zabaleny bez přítomnosti spotřebitele a 3) každá jednotlivá potravina, která je uváděna do oběhu zabalená, musí být označena předmětnými údaji (posledně uvedené vyplývá z povinnosti podnikatele „*označit potravinu těmito údaji*“, tedy jednotlivě každou potravinu, která je uváděna do oběhu zabalená). Definice balení potravin, jak je výše uvedeno, je obsažena v ustanovení § 5 zákona o potravinách, z níž jednoznačně vyplývá, že jedním ze základních znaků obalu potraviny mimo jiné je, že znemožňuje změnu obsahu bez otevření či změny obalu. Po všech stranách potravinářskou fólií obalená porce sýra bezpochyby znemožňuje změnu obsahu bez otevření či změny obalu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nabízel spotřebitelům k prodeji jednotlivé porce sýra, pokryté ze všech stran potravinářskou fólií, a k zabalení fólií došlo bez přítomnosti spotřebitele a mimo provozovnu výrobce, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se v takovém případě jednalo o prodej a nabízení potravin k prodeji ve smyslu ustanovení § 7 zákona o potravinách. Stěžovatel byl tedy povinen každou jednotlivou porci sýra zabalenou v potravinářské fólii označit údaji podle ustanovení § 7 písm. a) až e) citovaného zákona. Argumentace stěžovatele spočívající v tvrzení, že šlo o prodej potravin nebalených ve smyslu § 8 citovaného zákona proto nemůže s ohledem na výše uvedené obstát. Pokud je potravina jednotlivě zabalena tak, že nelze její obsah změnit beze změny či otevření obalu, nepostačí pouze viditelně uvést na informační tabule údaje týkající se ceny, názvu a prodejce potraviny, tak jak je stanoveno pro prodej nebalených potravin dle ustanovení § 8 citovaného zákona. Spotřebiteli je totiž předchozím zabalením znemožněna volba konkrétního požadovaného množství potraviny, což při přímém prodeji nebalených potravin nenastává. Proto je ochrana spotřebitele při koupi potravin zabalených mimo provozovnu výrobce a bez jeho přítomnosti zaručena právě konkrétní informací o ceně, váze, názvu potraviny a označení osoby, která potravinu zabalila, umístěnou jednotlivě na obalu každé zabalené potraviny. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal důvodnou stěžovatelovu námitku, že šlo o prodej potravin nebalených, ani námitku spočívající v tvrzení, že potraviny byly všemi požadovanými údaji označeny.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvodnou neshledal ani kasační námitku směřující proti vadnému výkladu pojmů „obal“ a „zabalená potravina“ správním orgánem, který dle stěžovatele uvedené pojmy, jež postrádají zákonnou definici, vyložil k jeho tíži. Kasační soud nejprve konstatuje, že správní orgány jsou samozřejmě povinny vykonávat činnost podzákonnou, tedy v případech, mezích a způsoby, které zákon stanoví. Správní orgány proto mohou jednat toliko tak, jak jim to zákon umožňuje a nesmí činit nic, co jim zákon nedovoluje. K tomu, aby správní orgány mohly vykonávat tuto podzákonnou činnost, jinými slovy rozhodovat o právech a povinnostech adresátů správních norem, je ovšem nezbytné, aby v procesu rozhodování nejdříve došlo k interpretaci předmětné správní normy, tedy zjištění jejího obsahu a poté k aplikaci dané správní normy na zjištěný skutkový stav. V průběhu uvedených rozhodovacích fází je správní orgán povinen postupovat jen v mezích, které zákon stanoví. V nyní projednávané věci je krajská veterinární správa podle § 14 zákona o potravinách příslušná k vykonávání státního dozoru nad dodržováním povinností tímto zákonem stanovených. Krajská veterinární správa je tedy dle zákona orgánem příslušným k rozhodování o uložení správní sankce za porušení povinností stanovených zákonem o potravinách. Výklad předmětných ustanovení,

který správní orgán prvního tak i druhého stupně učinil, zejména s ohledem na zákonem použitou slovní konstrukci obsaženou v § 5 zákona o potravinách, kde je stanoveno, že „...je podnikatel povinen používat jen takové obaly a obalové materiály, které chrání potravinu před znehodnocením a znemožňují změnu obsahu bez otevření či změny obalu“, shledává Nejvyšší správní soud zcela v souladu se zákonem. Správní orgán byl k rozhodování příslušný, na zjištěný skutkový stav aplikoval správnou právní normu a při její interpretaci v žádném smyslu nevybočil ze zákonem stanovených mezí. Naopak právní normu vyložil zcela v souladu se zásadami právní logiky a jazykového výkladu. Žalovaný správní orgán vyložil citované ustanovení v zájmu ochrany spotřebitele, jeho informovanosti a přehledu o nabízené potravine, což svědčí účelu a smyslu zákona o potravinách. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by správní orgán v rozhodnutí zcela účelově a v neprospěch stěžovatele vyložil obsah aplikované právní normy. Rovněž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelově námitce, že jde o potraviny nebalené (zde sýry), neboť jsou opatřené pouze technologickým obalem. Stěžovatel odkázal na obsah listinného důkazu - pokyn žalovaného správního orgánu ze dne 24. 10. 2006, v němž je uvedeno, že na masné výrobky v technologických obalech se pohlíží jako na potraviny nebalené. Nejvyšší správní soud k uvedenému pokynu konstatuje, že se týká jmenovitě masných výrobků a nikoliv celkově potravin živočišného původu, jak stěžovatel namítá, přičemž správní orgán měl zajisté zákonný a účelný důvod k tomu, aby tento pokyn směřoval k určité kategorii potravin, tedy masným výrobkům. Předmětem tohoto řízení však není zkoumání účelu a záměru vydání citovaného pokynu žalovaného správního orgánu ohledně masných výrobků. Nejvyšší správní soud proto nebude zobecňovat sýry a masné výrobky do společně projednatelné kategorie výrobků živočišného původu, jak navrhuje stěžovatel, neboť k tomu není dán důvod.

V souvislosti s kasační námitkou nepřesvědčivosti a nedostatku odůvodnění výše uložené pokuty Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně posuzoval závažnost protiprávního jednání ve vztahu ke spotřebiteli, jemuž je stěžovatelovým postupem (porušením § 7 zákona o potravinách) ztížena, resp. znemožněna možnost získat informace o konkrétním balíčku sýra. V takovém způsobu prodeje shledal správní orgán poškozování spotřebitele a omezení jeho práva na získání informací o zakoupené potravine. Dále správní orgán při úvaze o výši pokuty zohlednil skutečnost, že protiprávním jednáním zatím nebyl způsoben žádný škodlivý následek spočívající v ohrožení či poškození zdraví spotřebitele a proto uložil pokutu ve výši 5 % maximální možné zákonné hranice. Lze si sice představit pregnantnější odůvodnění výše pokuty, jak již v odůvodnění svého rozsudku uvedl městský soud (konkrétní druhy neoznačených sýrů a jejich počet), avšak správní orgán prvního stupně odůvodnil dle názoru Nejvyššího správního soudu uloženou výši pokuty dostatečně, uvedl, na základě jakých okolností a skutečností výši pokuty zvažoval, a proto nelze takové odůvodnění shledat nedostatečným či nepřesvědčivým. Žalovaný správní orgán, ani městský soud proto nepochybily, pokud shledaly odůvodnění týkající se výše uložené pokuty přezkoumatelné, neboť je z něj dostatečně zřejmé, že pokuta byla stěžovateli uložena za porušení povinnosti značení nabízených sýrů stanovené v § 7 zákona o potravinách.

Nejvyšší správní soud ke stěžovatelově výhradě namítající nesoulad napadeného soudního rozhodnutí s obecnými pravidly evropského potravinového práva uvádí, že plně souhlasí s tím, že omezení lze ukládat pouze v míře nezbytné pro dosažení sledovaného účelu. Spotřebitel, jakožto adresát různých reklamních sdělení a marketingových plánů, proto musí být zákonem chráněn, neboť je z hlediska informovanosti ohledně složení výrobku slabším článkem. Proto je rovněž nutné trvat na označování každé jednotlivě balené porce sýra údaji požadovanými ustanovením § 7 zákona o potravinách, neboť opak by znamenal omezení spotřebitele v rozsahu poskytovaných informací týkajících se nabízeného zboží, což není smyslem ani účelem zákona o potravinách. Práva a povinnosti stanovené zákonem o potravinách, účinným k datu rozhodování správního orgánu v projednávané věci, vycházejí plně ze zásad a pravidel stanovených harmonizovaným

evropským potravinovým právem. Navíc stěžovatelova obecná výtka „neslučitelnosti“ s evropským potravinovým právem postrádá konkrétní vymezení tohoto nesouladu (které ustanovení zákona o potravinách a v čem neodpovídá obecným zásadám evropského práva). Nelze pouze konstatovat, jak to učinil stěžovatel, že zákon o potravinách „nezná“ kategorii potravin nabízených k prodeji konečnému spotřebiteli, balených do hotového balení pro přímý prodej, což je neslučitelné s evropským potravinovým právem. Není zřejmé jaký nedostatek stěžovatel v uvedeném spatřuje, požadavek zavedení určité kategorizace výrobků nelze jako řádnou kasační námitku projednat, neboť ji nelze podřadit pod žádné z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná Státní veterinární správa České republiky sice ve věci úspěch měla, nevznikly jí však náklady řízení převyšující její běžnou činnost. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu